

Animes mortes

ARXIU TEATRAL MILLÀ

Compra i venda de comèdies de totes menes

Carrer de Sant Pau, 21. • BARCELONA

UNA PESETA

I. Castell

115
Teatre Intím

ÁNIMES MORTES

Estrenada ab extraordinari éxit
per la AGRUPACIÓ INTIMA, la vetlla del dia 9
de Abril 1910, en lo Teatre del Foment de
Barcelona

CUADRO DRAMÀTICH

Isidre Cases Monpeó
=

Aquesta obra es propietat de son autor y ningú podrà traduir-la ni reimprimirla sense el seu permis. La *Sociedad de Autores Españoles*, es la única encarregada de cobrar els drets de representació.

Queda fet el dipòsit que marca la Lley.

PERSONATJES

LAYA	18 anys.	.	<i>Srta. Lluisa Fernandez</i>
TOMÁS	70	» .	<i>Sr. Joan Más</i>
JOAN	23	» .	<i>Sr. Joan Estela</i>

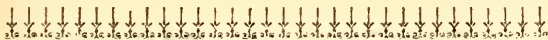
Direcció de 'n Ricart Palmerola

EPOCA ACTUAL

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of North Carolina at Chapel Hill

<http://www.archive.org/details/animesmortes>

ACTE UNICH

Carrer de la antiga muralla, á la dreta dels bastidors, sobre la botiga, un balcó ab un retol de lloguer, al mijt del fons carrers practicables, á la esquerra porta de una altra casa; al mitj de la escena, tot de mobles enrenou propis de ua desahuci, es presis un test de clavells á terra; al alsearse el teló en Tomás jeu á terra y la Laya, asentada damunt un bajul, está cusint, pausa llarga.

Toquen li batallades.

ESCENA I

Laya y Tomás

TOMÁS

Laya, Laya.

LAYA

Maneu, pare.

TOMÁS

Ahont es en Joan?

LAYA

No ha vingut encara.

TOMÁS

Pobre Joan!

LAYA

Nosaltres ray.

TOMÁS

Y que 'm fa por el morir!

LAYA

Encara ens en terrareu.

TOMÁS

Si, si; que 't penses que m' ho farás creurer,
ves aquest ofec del diable, si se 'm curará.

LAYA

Si que us el curarém.

TOMÁS

Soc massa vell; si pogués descarregar-me d'aquest feix d'anys, potser si.

LAYA

Vos no en vareu abusar de la vostra joventut.

TOMÁS

Si, que en vaig fer massa. Tu erats molt nena y no comprens.... Ves de que va morir la teva mare.

LAYA

Pobre mare!

TOMÁS

Ja deu ser al cel.

LAYA

Jo un día la vaig sommiar.

TOMÁS

Cóntamho com la vas sommiar.

LAYA

Feya pochs dias que havia mort la mare; jo cada vetlla em semblava veurela á dins de la meva cambra, una visió... aleshores tenia dotze anys, jo. Un vespre, abatuda per el trevall, vareig quedarme adormida vestida y tot sobre el meu lit: aquell lit que vareig neixer, ¿vos en recordeu?

TOMÁS

Si, si, digas.

LAYA

...y vareig somniar que la mare era al cel y em cridava y jo somrienta y alegroya y pujava cap allà dalt en aquell mon desconegut... un estol d'angels m'acompanyaban allà dalt y vareig veurer el cel que era hermós, arreu les multituds ab ses túniques blanques y blavejades, dansaren mentres los angelets llensaven sos cants ab l'acompanyament de lires de plata. Tot esdevenia alegre pera mi; vaig preguntar per la mare, la vaig veure, «filla» —em diguè ab veu fosca— que fa en Joan y ton pare per allà baix? Pensar molt en vos, li vareig contestar jo.... y se 'm menjava a petons.—¡Que gran que 't fas!—em deya, tot embolcallantme ab sa negra caballera, com si haguès sigut petita.—Jo, contenta també, la besava y fins plorava d'alegría!.... L'auga comen-

sá á despuntar, la foscó de la nit s'allunyaba, y vareig sentir les batallades d'un campanar proper..... de res feya cas y ens besarem ab la mare y no sé com va ser que ens varen treurer..... Eran las cinc..... erau vos que m'habiau tret del llit per acompanyarme á la fábbrica.

TOMÁS

Y tu deurías malehirme.....

LAYA

No, pare; vareig pensar que alló había sigut un somni y que vos em retornaveu á la vida. El cel, els pobres no el poden conéixer mentres vi-huen.

TOMÁS

Com t'he mort les ilusions de la teva juvenesa!.....

LAYA

May n' he tingut d' ilusions, sempre he viscut ab l'esperansa. (*Pausa*). Us ofegueu, pare?

TOMÁS

Es que sento la humitat.

LAYA

Descanseu una mica; potser quan arribi en Joan haurá trovat un pis pera poguer hostetjar-vos.

TOMÁS

Quin mal cor va tenir l' amo.

LAYA

No ha conegut may la miseria.

TOMÁS

Quants mesos li devíam?

LAYA

Tres mesos, li devíam; d'ensá que en Joan no te feina.

TOMÁS

Tants anys que feya que hi vivíem en aquest pis. Si 'm semblava que era nostre, ja.

LAYA

Trenta anys; si ja li tenim pagada tota la casa! ¡quin home! Jo li vaig pregar que no 'ns tre-

gués, qu'eram víctimes d'una desgracia, que tant aviat en Joan y jo tornessím a tenir feina, ja li pagariem tot el deute.

TOMÁS

Y ¿que va dir?

LAYA

Que no podia ser, qu' ell també tenia que pagar....., que la contribució no s'esperava....., y mireu, després d' aquestes rahons van llensar-nos els mobles al carrer sense pietat.

TOMÁS

¡Quin mal cor! ¡Quin mal cor!

Mutis

ESCENA II

Laya y Joan (Fora)

LAYA

Joan! Joan!

JOAN

Com está el pare?

LAYA

Igual. Que has trobat feina?

JOAN

No.

LAYA

Pobres de nosaltres!

JOAN

May m' havia espantat tant la vida!

LAYA

Tan joves com som.

JOAN

Jo no sé que fer! Veig al pare que s' em mort
als meus brassos.

LAYA

No desmahis; cal tenir esperança.

JOAN

Esperança!.... Esperança!....

LAYA

Els que som pobres no podem viurer d'altre cosa.

JOAN

Y si es morís el pare ¿qué farías, Laya?

LAYA

No ho sé.... Y tu em deixaries y 't casaries ab qualsevol dona.

JOAN

Oh, Laya, no! Jo no puch casarme....

LAYA

Per què no pots casarte? *(ab curiositat)*

JOAN

No puch dir-t'ho.

LAYA

Que no mereixo la teva confiança?

JOAN

Si empró..... veus?..... jo no puch trevallar:
no 'n trobo de trevall. Faria una víctima al mon.

LAYA

Pobre Joan! y que t' espantes aviat.

JOAN

Jo ho veig que soch feble, no puch ferhi més.

LAYA

Ets molt jove encare, no perdis las esperan-
ças, després d'un jorn un altre n'arriba.

(Mutis).

JOAN

Per mi no arribará may un día felís. ¡Pobre
pare!

(Pausa llarga).

ESCENA III

Joan y Tomás

TOMÁS

Joan, Joan!

JOAN

Pare?.....

TOMÁS

Vinam aquí; no t'espantis, home, que jo no't farè gaire nosa.

JOAN

Oh, Pare; si no me 'n feu de nosa. Es que m' avergonyiexo; veyentvos me sembla que no soch ningú, que no puch posar un remey á la vostra vellesa.

TOMÁS

No hi tens cap obligació.

JOAN

Sou el meu pare!

TOMÁS

Jo no vareig posarte al mon per mercadejar-hi ab tu!

JOAN

Un fill te de ser un puntal per el seu pare.

TOMÁS

No, Joan, no!

JOAN

Pare.....

TOMÁS

Els obrers no podem tenirne de fills.

JOAN

Aixó no pot ser; s'ofegarien las aspiracions de la vida.

TOMÁS

Si hi pensessim, els obrers no 'n tindriem.

JOAN

No us comprench.

TOMÁS

Costa molt poch posar fills sobre la terra; pero costa mes posarhi homens.

JOAN

Quina deria!

TOMÁS

Els fills no son per explotarlos; els fills no han de servir pera fer negoci.

JOAN

Oh, pare! ¿vos sentiu amor pera mi?

TOMÁS

Si. *(Se sent remor llunyana)*

JOAN

Y no voleu compendrer que devant de una desgracia sacrificaria la meva vida?

(La Laya surt d'escena).

ESCENA IV

Els mateixos menos Laya

TOMÁS

Tu has nascut per viurer.

JOAN

Empró, donaria la vida si ab ella pogués salvarvos de la mort.

TOMÁS

Qu'ets ignocent! Encara no la comprens la vida.

JOAN

Ara la comenso á coneixer.

TOMÁS

Tant dolent que he sigut pera tú y encara no t'he n'has donat compte.

JOAN

Vos per mi.....

TOMÁS

Que no te'n recordes quan vareig acompanyarte á la fábrika que tu tenías tretze anys?

JOAN

Si; ¿y qué?

TOMÁS

Que no sabs el que's una fábrika?

JOAN

Que us creyen que no m'agradava treballar? Y ab quin dalit ho feya, y esperava el dissapte pera durvos el fruit de mos afanys!

TOMÁS

Ho comprench, mes tu'm vares treure de la fábrika.

JOAN

¿Jo?...

TOMÁS

Tu, si; que feyes lo mateix que jo ab menos jornal, y els amos ho vehuen tot.

JOAN

Es cert.

TOMÁS

Es lo que't passa á tu ara; els mes petits fan la teva feina.

JOAN

No, pare, no: soch jo que no vull treballar,
que de feina ja s'entrova, ja.

TOMÁS

¿Qué dius!

JOAN

¡Mala negada....!

TOMÁS

¿Que'ens aborreixes á la Laya y á mi?

JOAN

No, no; no puch...! (*Sense poguer acabar*)

TOMÁS

Qué, no pots?

JOAN

Jo no puch viurer.... Pare!.... pare meu!

TOMÁS

No ploris, Joan, no ploris.

JOAN

Jo voldria ser un héroe!

TOMÁS

Segueix el teu impuls jove, no hi pensis ab mi, que m'en vaig del mon, jo,

JOAN

Si vos moriau..... ¿que fora de mi?

TOMÁS

Tèms la vida?

JOAN

M'espanta! 'M sento sorollosos els batechs del cor; la meva ánima flexible, no podria viurer ab tota llibertat.

TOMÁS

Fill; Joan!.... ¿que dius?

JOAN

Si pare: jo no soch jove, no; la meva juven-
tut es perduda.... estich malalt, ben malalt.

TOMÁS

Fill meu!

JOAN

No ho digueu á la Laya, que m'avorriria. Jo us he portat enganyats á tots: el poble no es mort, no, per el treball soch jo, que soch mort; els metjes no ho volen que treballi, que no puch fer força. Estich enmatzinat. Les meves sangs, son mortes.

TOMÁS

Pobre Joan!

JOAN

Jo sento ardencias de viurer, mes no puch, em veig vell, ¡molt vell! (*Pausa*) Oh, Pare; que jo vareig fruir un amor impur que creya virtuós: l'estimava ab tota l'ánima..... fins devegades em feya oblidar l'amor als pares. Jo tenia fe ab ella, era un esclau de la seva bellesa. Al cap de poch temps d'estar ab ella, jo vareig sentirme un malestar, y jo no ho sabia lo que tenia.

TOMÁS

Deu meu! Deu meu!

JOAN

Jo ho vaig endevinar: aquella dona va enmatzinar-me..... jo no n'havia tocat may cap de dona.

TOMÁS

La vares deixar ¿vritat?

JOAN

No sé com no la vareig matar á n'aquella bagassa!

TOMÁS

¿Que deu fer ara?

JOAN

Are va pel mon escampan arreu les seves matzines.

TOMÁS

Joan, fill meu..... cercala en aquesta dona y casanthi, fesla feliça.

JOAN

Jo, pare!..... ¿Que delireu?

TOMÁS

No la recordis, no hi pensis ab els morts; pensa en viurer.

JOAN

No puch. Em fa por viurer. Mancantme el treball, seria lladre.

TOMÁS

Deu meu! Deu meu!

JOAN

Qu'es trist á la meva etat, veurers inútil.

TOMÁS

No't casis may, Joan, ó sino casat ab la Mariagna.

JOAN

No, no que n'ho faré.

(En TOMÁS s'ofega, en JOAN abrassat ab ell, el recolsa sota la casa.

Apareix la LAYA tota escabellada, ab diners qu'entrega en en JOAN).

ESCENA FINAL

Els mateixos y Laya

LAYA

Joan! Joan!

JOAN

Qué vols, Laya? ¿d'hont vens?

LAYA

Té: pel pare.

JOAN

Que t'han deixat diners?

LAYA

Pobre Joan....!

JOAN

Que has captat?... ¿que s'han compadit de de tú?...

TOMÁS

No, Joan, no! Aixó ho feyem correr..... La teva mare va morir del mateix mal que tens tu.

JOAN

Pare!.....

TOMÁS

Si: va morir del mateix mal que tu. Tots vosaltes igual, que ella, que pagueu la meva joventut!

JOAN

Pare!..... Pare meu!

TOMÁS

Me'n dono vergonya, fill!..... ¿Per que no'm tenia que morir anys enrera!

JOAN

Pare! Pare!.... ¿Es possible!....

TOMÁS

Si, si! Ho pots creurer. Soch jo qui ha perdut la vostra joventut!

JOAN

Pobra Mariagna!

TOMÁS

Cércala, cercala, y fesla felissa si pots á n'a-
quella pobra dona.

JOAN

¿Qui sab ahont deu ser? ¡Pobra Mariagna!

TOMÁS

Perdonam.... perdonam, deixem morir tran-
quil.

JOAN

Jo'm moriré després.

TOMÁS

Quines llavors he semblat á la vida!

JOAN

Pobre mare!

TOMÁS

No te cap culpa ella.

JOAN

No pot ser. Es una bagassa!

TOMÁS

Tu l'hi has fet.

JOAN

Jo?..... jo no vareig ser el primer.

TOMÁS

No la culpis, no; que no'n fou de dolenta
aquella pobre dona.

JOAN

Pare.....

• TOMÁS

Tu no has pogut compendrer la meva vida.

JOAN

Parleu, parleu.

TOMÁS

Jo de jove'n vareig fer massa. Vareig ser molt desgraciat, també.

JOAN

Que voleu dir?

TOMÁS

Que he sigut molt dolent, jo, molt.

JOAN

Jo no tinch que jusgarvos els vostres actes.

TOMÁS

No'm comprens?

JOAN

No.

TOMÁS

Que no sabs de que va morir ta mare.

JOAN

Si. Patia del cor.

LAYA

A les dones joves no les compadeix ningú....
se les sacrifica....!

JOAN

Donchs....?

LAYA

No has dit tu, que donaries la vida per el
pare.....

JOAN

Si!

LAYA

Donchs, ¿que menys puch fer jo que donar la
meva joventut.

JOAN

Laya!!

LAYA

Calla! No'l matis.

JOAN

¿Que has fet!

LAYA

Soch feble.... ho veig.... jo no havia conegut
may la miseria....

JOAN

¿Que has fet, Laya!

LAYA

Pel pare.... ¿que hi fa que jo'm mori?....

JOAN

El pare.....? Tu per ell, que te setanta anys,
ofegues la teva joventut.

LAYA

Que'm fa á mi, sino sento el goig de
viurer?

JOAN

Y jo?... ¿que no t'en recordes de mi?

LAYA

Tu.... pobre Joan!

JOAN

Com me jutjarán per la teva feblesa?

LAYA

Tothom te dret á la vida!

JOAN

Mes no aixís, que tu ets una bagassa ja.
Allunyat del nostre costat! Ves, ves... que'm fas
pór y fástich!

LAYA

Germá!.... Germá!....

(De plors á rialla)

TOMÁS

Que us baralleu?

JOAN

No, pare, no. Si estém mes alegres La Laya ja ha trobat feina.

La LAYA, en terra, plora fortament. En JOAN, abrassat ab son pare, pretén amagar llur falta, plorant y rient; en TOMÁS, com si compregués, abrassat ab son fill, també arrenca en plor, tot mirant à la LAYA.

Després d'una pausa llarga, en TOMÁS fá un moviment de cap, y baixa el teló molt pausat.

PARLAMENT

llegit per en Ricart Palmerola

el día de l'estrena

Moltíssimas vegadas se repeteix lo cas de que llassos de simpatia, requeriments d'amistat ó senzillament compromisos de qualsevol mena, fan que escriptors de mes ó menys valúa necessitin fer una veritable gimnástica intel·lectual pera demostrar al públic, en un senzill prólec, la bondat ó exquisitats de l'obra que l'autor ha volgut sometre a llur judici.

Si l'obra es dolenta, prólec y obra s'ensoran malgrat tots els esforços, pro si aquella es bona, sense recomenacions s'imposa, doncs l'Art no necessita introductors ni forasteras recomenacions.

Aixís doncs, crec jo serían sobreras totes les manifestacions que podria fer envers les **Animes Mortes** d'en *Isidre Cases*, ja que en mon

concepte la opinió del públic es la que en definitiva judica l'obra artística, pro al trobarse en aquesta, algunas cruetas de llenguatge y alguns detalls que tal volta podria un esprit mesquí titllar de massa realistas, fan que no cregui inútils aquestas poques paraules com a presentació de l'obra; paraules que al mateix temps donan ocasió pera expressar alguna idea referent al *Teatre Intim* á quina classificació corre-pont per complert les **Animes Mortes**.

Moltas han sigut fins are las temptativas portadas á cap per l'aclimatement del *Teatre Intim* a casa nostra y dic aclimatament, perque en altres llocs es arbre ja fundament arrelat y arreu escampa llurs umbrius ramatjes y a milers son els que d'ell ne reben els saborosos fruits.

Sembla ab tot que els lloables esforços de tots quants ab veritable anhel treballan per lo *Teatre Intim*, s'estrellan sovint contra la fredor ó indiferencia d'una part de públic que, retreientse de acudir a les manifestacions artistiques ó anan-thi ab el disegni, ja preconcebut de crítica y retellarho tot sistemáticamente, fan inútils tan nobles y generosos esforços

¿Quín es lo fi que persegueix lo *Teatre Intim*? ¿Quines son las seves inspiracions? ¿Ahont va? ¿Que pretent?

Es tant sols una corrent innovadora, sense ideal que la justifiqui.

¿No. No es aquet l'ideal!

Totes les tendencias. Totes las aspiracions del *Teatre Intim*, poden veritablement reunir-se y concretarse en un curt lema que perfectament lo simbolisa:

«Tot per la vritat». «Tot per l'Art».

En aquest lema pot cristallisarse l'esperit del *Teatre Intim* y per assolir aquest ideal, tracta constantment d'apoderarse de l'ánimo del espectador, portantli a dolls l'intensitat de la emoció artística, per medi de situacions ahont la ficció escénica prengui lo caracter de la realitat, fuggint de artificiosos efectismes y dels enlluernaments enganyosos de la dramática dels motllos vells.

Naturalment que aixó es Art, art pur y encare que per conseguir els desitjats efectes tal volta alguna vegada els autors deguin utilizar recursos que semblen a primera vista d'extremada violencia ó posar en boca d'algún de sos personatjes, paraules mes ó menys cruas, no per aixó es rebaixa el caracter de l'obra artística, doncs en la realitat, las sentim cada dia aquestas paraules, las veyém sovint aquestas situacions y no se perque havém d'escriuirnos sentit á l'es-

cenari d'un Teatre lo que a tot hora sentim, veyém y palpém en l'inmens escenari de la vida.

La moral moderna, com diu un gran autor, consisteix no en amagar les llagas socials, sino en posarlas de manifest pera lograr sa curació.

Amagar el mal no es curarlo, sino aumentar la podridura.

Preguntéu a n'aquets esperits migrats als qui sembla que una paraula ofen si's diu desde un escenari, pregunteulos-hi quin concepte tenen de la moral, pro després de la seva resposta esbri- néu la seva vida y veuréu quanta diferencia entre son criteri y els seus procediments.

El concepte de la moral en el teatre es tan elástico, tan acomodatici, que dificilment pot afi- tarse ahont comensa y ahont acaba lo immoral, ja que depent en gran part de la subtilitat ó graus de cultura del espectador.

Quants n'hi ha que semblarán esparverarse al sentir una paraula que titllarán de grollera, aplicada justament, per esser insubstituible en un moment de situació dramátic y en cambi no tro- barán pecaminós un argument sencer de qualse- vullga vaudeville ó sarsueleta, tant sols perque els han servit el menjar *vert* arreglat ab una sal- sa que'ls feya riurer.

No havéu vist alguna vegada en nostres mu-

seos, en algun de vostres viatjes, en gravats ó fotografias, algunas d'aquestas esculpturas que ens deixá la civilisació grega?

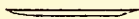
¿No havéu admirat la puresa d'aquellas líneas las graciosas curvas d'aquells cossos nus?

Induatablement que sí? ¿Doncs no's veritat que sempre en aquestas ocasions ho havéu fet ab els ulls de artista y que aquells cossos admirablement modelats, no han parlat mes que á la vostra ánima y may a la materialitat dels vostres sentits?

Y tingueu en compte que aixó no es cap estranyesa, porque era l'Art que vos parlava, pero en cambi si profanéu aquella estátua, si li poséu tant sols la clásica fulla de parra ó un lleuger vel que la vulgui cobrir en una petita part, aleshores cambia ja, l'imaginació pretent descobrir lo que's tracta de tapar y l'Art cau en grollería.

L'Art es veritat y la Veritat va núa.

Per aixó es que'l *Teatre Intim* no pot cobrir ab ridiculas fullas de parra la realitat de las cosas y á todas te que anomenarlas per son nom.

Are quatre paraulas sobre l'obra que l'autor y els actors van á sotmetre á la justicia innapelable del vostre fallo.

No busquéu en ella artificiós argument, violents contrastes, lluyta de enconadas passions. No esperéu trobarhi efectistas escenas, ahont la fantasía vola y ahont l'espectador, excitada la seve curiositat, espera sempre saber que succehirá. Res d'aixó.

L'autor vol únicament presentarvos un cas. Un quadro de miseria. Un quadro social, ahont la veritat, la veritat de la vida, ab sas penalitats, ab sos defalliments, ab sas caigudas vos mostra uns sers degenerats, no uns malvats, ó com justament ó califica en son apropiat títol, unas **Animes Mortes** á quines la justicia del mon exclou del gaudiment de la vida negantlos-hi el pa, la salut y fins lo sostre ahont aixoplugarse.

Els personatjes son tots humans y com humans senten y parlen rebelantse contra la Societat que els nega lo més sagrat, el dret á la vida que té tot ser humá.

Naturalment que en aquest ambient no podém demanar exquisitats de llenguatge y en el medi en que l'obra's desarrolla no podém tampoch cercarhi refinament de cultura, que serían altament illógichs.

Tota l'obra es un gemech y no un crit de revolta. Es realment lo que l'autor vol que sigui,

un plany, una queixa sentida y fonda, la lamentació pregonada d'uns cors adolorits pera la lluyta, l'esglay ja conformat d'unes

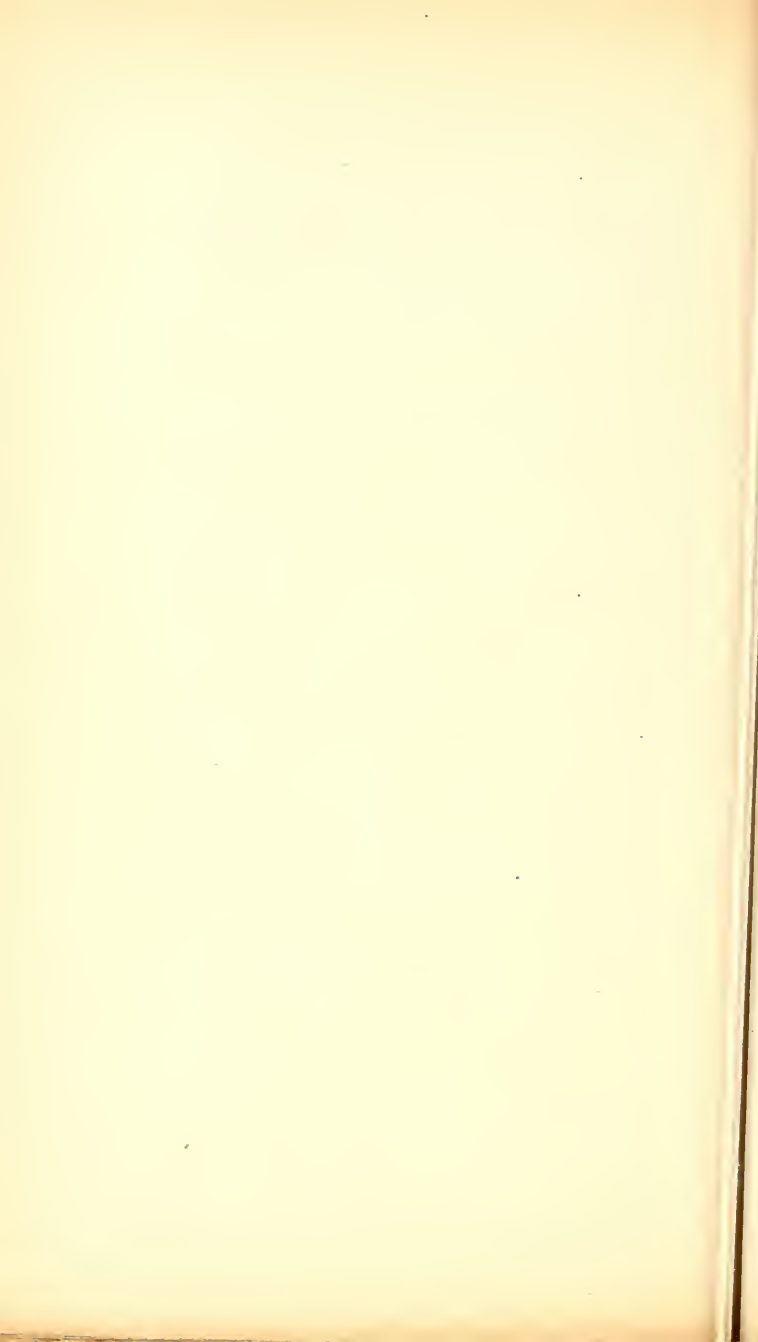
ANIMES MORTES

L'obra induptablement conté bellesas.

Lo díalech es facil y fluit. L'idea hermosa y si be s'hi véu en algun punt l'inexperiencia escénica d'un autor novell, si hi véu també que es escriptor d'empenta y que a no tardar podrá donar millors joyells al tresor del nostre teatre Catalá.

Encoratjeulo tots, feu agradosa ab vostre aprobació la dolorosa via del qui consagra á la escena el fruit de llur intelligencia, y vulgáu dispensarme a mi també si al intentar fer la seva presentació al ensemps que rompre una llansa en favor del nostre *Teatre Intim* he caigut involuntariament en lo greu pecat de haverme fet un xic pesat.

Salut y Art.

Obras del mateix autor

Jovenesa	Cuadro dramático.	. . .	1 ptes.
Anyorança	Poesies.	. . .	2 »
Animes Mortes	Cuadro dramático	. . .	1 »

EN PREPARACIÓ

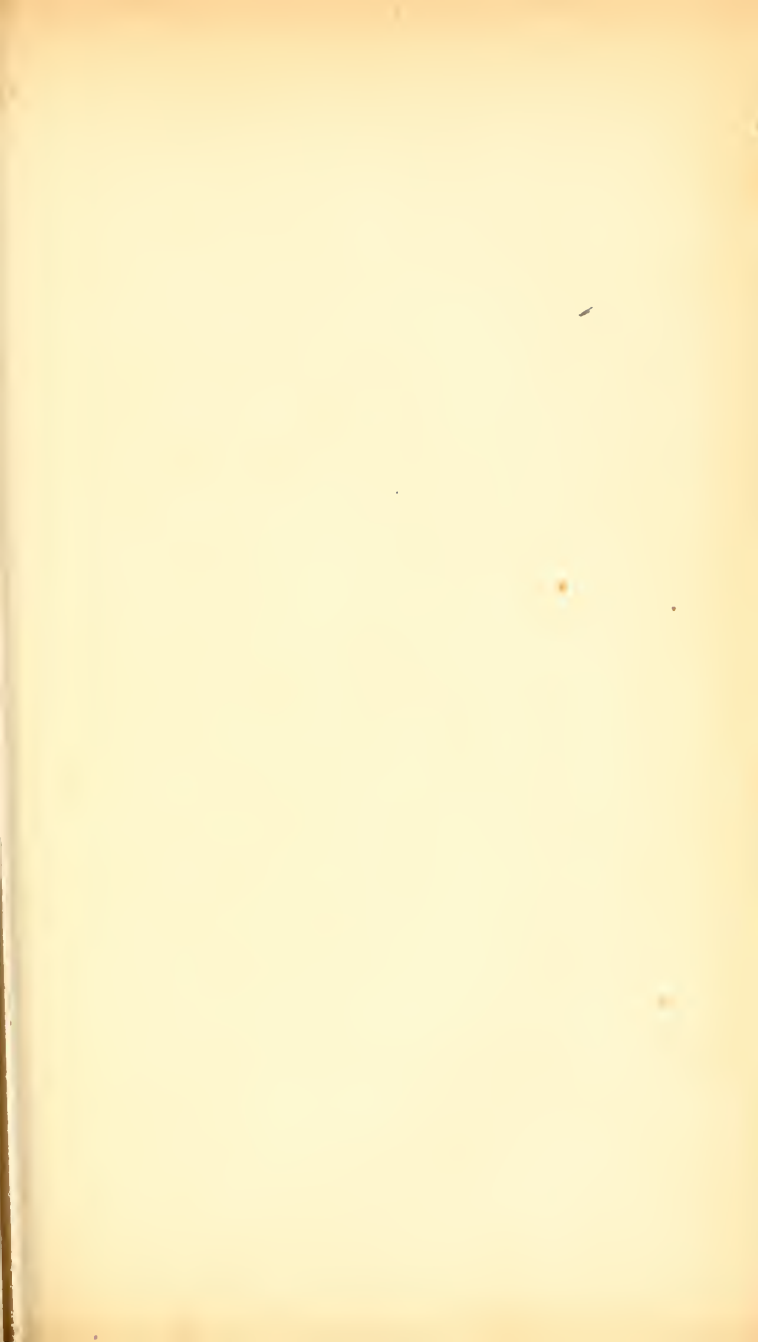
Griselda Drama en dos actes

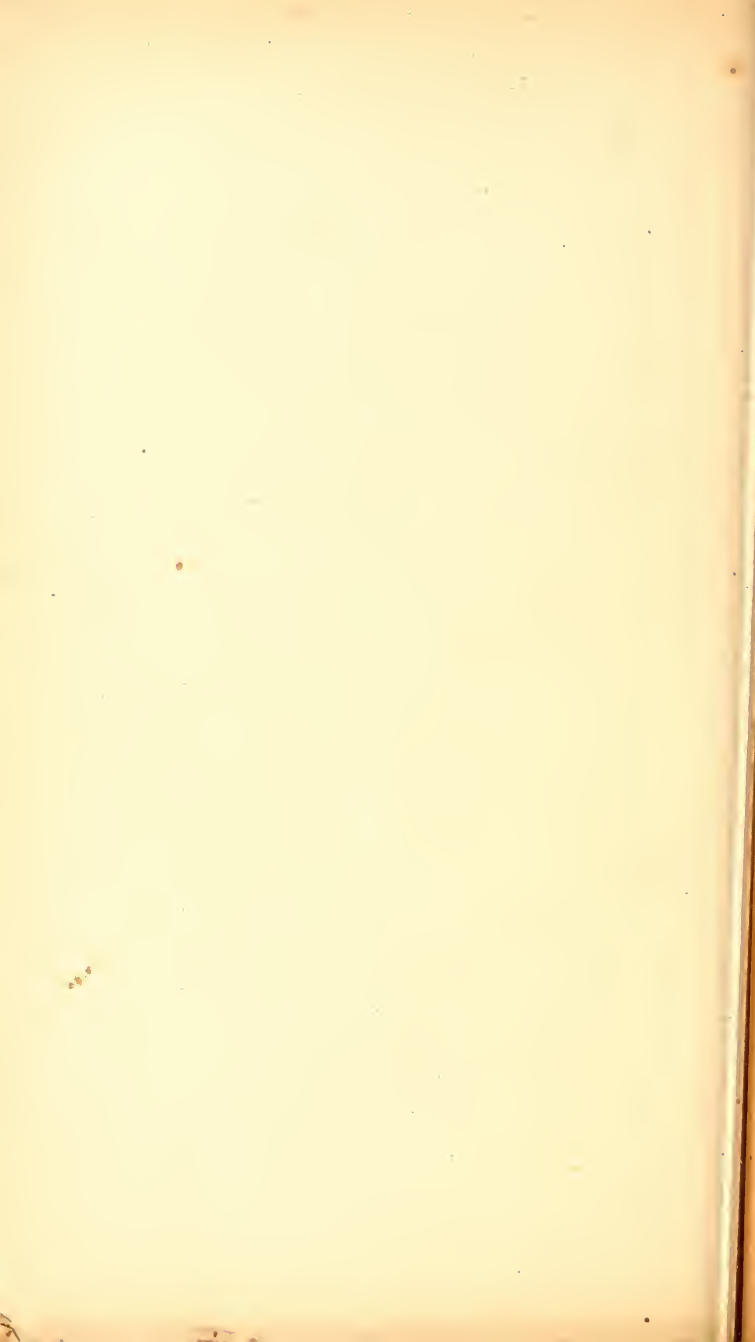
Els Fruits del Amor Poema en un acte, música del

mestre A. Lambert.

UN LLIBRE ABSOLUTAMENT IN-
DISPENSABLE ALS AFICIONATS

Catàleg d'Obres Teatral Catalanes

4.000 títols entre drames, comèdies, sainets, diàlegs,
monòlegs i sarsueles. Teatre d'infants i el més exte

REPERTORI SENSE DON

A cada obra es detalla el nombre de personatges, homes i dones;
escrita en vers o prosa; si és còmica o dramàtica

**Vegeu les seccions
que conté el Catàleg**

- Obres en dos, tres o més actes, amb una o més dones.
- Obres líriques en dos, tres o més actes, amb una o més dones.
- Obres en un acte, amb una o més dones.
- Obres líriques en un acte, amb una o més dones.
- Obres en dos, tres o més actes, sense dones.
- Obres líriques en dos, tres o més actes, sense dones.
- Obres en un acte, sense dones.
- Obres líriques en un acte, sense dones.
- Monòlegs per a home.
- Monòlegs per a dona.
- Teatre d'infants en un o més actes.
- Monòlegs per a nois.
- Monòlegs per a noies.

Un volum d'unes 150 pàgines, 2 pess

Els qui vulguin rebre'l per correu, hauran d'afegir 0'40 ptes, per a
queig certificat

Llibreria i Arxiu Teatral M

Carrer de Sant Pau, 21

BARCEL